

Bibliográfiai utalások

1. *Szolovjov művei*

Vlagyimir Szolovjov: AZ ANTIKRISZTUS TÖRTÉNETE. HÁROM BESZÉLGETÉS A HÁBORÚRÓL, A HALADÁSRÓL ÉS A VILÁGTÖRTÉNELEM VÉGÉRŐL. Ford.: Kiss Ilona. Budapest, 1993. Szolovjov többi művét német fordítások és francia szövegek alapján idézem:

DEUTSCHE GESAMTAUSGABE DER WERKE VON WLADIMIR SOLOVJEW. Szerk.: Wladimir Szylkarski. 9 kötet. Freiburg/München, 1953–1980.

Vladimir Soloviev: LA SOPHIA ET LES AUTRES ÉCRITS FRANÇAIS, éd. par François Rouleau. Lausanne, 1978.

2. *Schelling és Szolovjov*

L. Müller: SCHELLING UND SOLOVJEW. In: ua.: SOLOVJEW UND DER PROTESTANTISMUS. Freiburg, 1951.

E. Benz: SCHELLING: WERDEN UND WIRKEN SEINES DENKENS. Zürich, 1955.

W. Weischedel: SCHELLING ODER DIE VERLIEBTHEIT IN DAS ABSOLUTE. In: ua.: DIE PHILOSOPHISCHE HINTERTREPPE. München, 1966.

3. *Schelling és a pietisták*

Arsenij Gulyga: SCHELLING: LEBEN UND WERK. Stuttgart, 1989.

G. Mänzel: JOHANN ALBRECHT BENGEL. LEBEN UND WERK. Stuttgart, 1970.

F. Horn: SCHELLING UND SWEDENBORG. Lörrach, 1953.

R. Schneider: SCHELLINGS UND HEGELS THEOLOGISCHE GEISTESAHNEN. Würzburg, 1938.

4. *Pietisták és Oroszország*

H. Haumann: „DAS LAND DES FRIEDENS UND DES HEILS.” RUSSLAND ZUR ZEIT ALEXANDER I. ALS UTOPIE DER ERWECKUNGSBEWEGUNG AM OBERRHEIN. Göttingen, 1992.

TAUSEND JAHRE NACHBARSCHAFT. RUSSLAND UND DIE DEUTSCHEN. Szerk.: M. Hellmann. München, 1988.

E. Benz: DAS REICH GOTTES IM OSTEN. JUNG-STILLING UND DIE DEUTSCHE AUSWANDERUNG NACH RUSSLAND. – RUSSISCHE ENDZEITERWARTUNG. STUDIEN ZUR EINWIRKUNG DER DEUTSCHEN ERWECKUNGSBEWEGUNG IN RUSSLAND. In: ua.: ENDZEITERWARTUNG ZWISCHEN OST UND WEST. STUDIEN ZUR CHRISTLICHEN ESCHATOLOGIE. Freiburg, 1973.

W. Kahle: AUFSÄTZE ZUR ENTWICKLUNG DER EVANGELISCHEN GEMEINDEN IN RUSSLAND. Leiden/Köln, 1962.

Térey János

AZ IGAZI

Tanulópárom volt az Igazi.
 Vidéki könyvtár karzatán hajoltunk
 egy nyitott fóliás fölé (a Nagykönyv!).
 Francia kisasszony. Odaadással, virágos
 hangulatban okította az úrfit.
 Másik álom: mi ketten vagyunk a
 Fiumei Pénzügyőri Szemlészek Olvasóköre.
 Nagy, fekete hattyú. Kleopátra-frizura.
 Csak álmomban zsánerem. Máskor:

szemináriumon ültünk az Igazival,
 a Kazinczy utcára nézett az ablak.
 „Nyolcszáz? Egy hordában? Aligha.”
 Tudniillik, hogy hány ősemler
 tett ki egyetlen hordát.
 A nyolcszázat az Igazi sokallta.
 Volt az Igazi testes, szőke menyecske.
 Falusi csábító voltam én. Kiadták az utam,
 vasvillával kergettek el. Mi volt a baj,
 kérdezte értetlenül apám.
 Máskor: mézesheteztünk az Igazival.
 Varsói szálloda, de nem a Sasaki
 és nem a Sobieski. Futó slágerek
 listája a számítógép képernyőjén.
 Más. Szerelmi háromszög egy elmeosztályon.
 Kettős életet élek mint bentlakó.
 Ápolt vagyok ugyan, de a kórház
 épületében önálló garzont tartok fönn.
 Megbotlok vetélytársam, egy idősebb
 elmebeteg visszeres lábában.
 Megvereksünk; én viszem az Igazit szobára.

VÍZMŰ

Amikor egyfolytában
 húsz órát aludtam,
 kislányom volt
 az utolsó álomszakaszban.
 Álombeli szó: *propaganda-szóke*
 (mintha élsportolónő volna
 a Harmadik Birodalomból).
 Nem ütött rám. Nem ágyékom gyümölcse.
 Örökbe fogadtam, öreg mostohája voltam.
 Gazella-szökkenéssel futott előlem.
 Álommunkám: visszaszerezni a kislányt.
 Megbízatásom volt, behatolni
 az alpesi sásfészekbe – valaha várkastély –,
 megrongálni a vízművet a föld alatt.
 Franciakulccsal babráltam,
 lékeltem a csöveket. Mikor is
 nevemen szólított a megafon.
 Elfogatásom az alagsorban.

Lekapcsoltak a biztonságiak.
Keresztre fognak feszíteni,
szólt az őrnagy, aki megbilincsel.
Nem láthatom többé a kicsikémet?
Jégcsákány a tarkótokba, fiúk.
Mondtam bánatosan
ébredés előtt.

Peer Krisztián

A RÉGI ÉLET

Mint kereső köröm alatt cellux letapadt vége:
váratlanul megvan, fordítva folytatódik.
Így lesz. De mennyi idő (rabolom a tiéd,
és az enyémet vesztegetem), míg hozzászokom
a kapcsolók új helyéhez, az idegen sötéthez?
Játékszer volt, ágyrácsozat, saját ujjam –
ugyanaz a fogóreflex.
„A legüresebb dió roppan a legnagyobbat.”
Én, aki nem ismerem az egyedüllét technikáit,
hangulatom közéték hordom.
Pedig azt hittem, sima üggy lesz.
Néhány kiadós, rosszkedvű ebéd,
szemrehányó szellőztetések,
és cirkusz, ha a hamutartóba nevetek.
Azóta mégis másképpen bánok a pénzzel,
duplán hallom éjjeli lépteim,
hiányzik a közös unatkozás.
Ki lesz múltam pénztárosa?
Ki igazít meg a tükörben?
Ki lep meg, és ki takar be?
Azóta mintha vakáción lennénk, mintha udvarolnék,
várok a sorsomra, várni jó.
Mert megtaláltatik, mint homokozó mélyén az óvónéni csikke.
Mert van még egypár aranybarna körünk,
a cellux végén kedvenceink szőre és por
kunkorodik hívógatóan és hatástalanul.
És addig? A téli álom.
Köd előttem, köd utánam,
bennem az erkölcsi fölény.